καλλιέλαιος, ἡ, ἡ ἥμερος ἐλαία, ἀντίθετον τῷ **ἀγριέλαιος**, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 6, 4, Καιν. Διαθ.—ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., ὁ παράγων καλὸν ἔλαιον, καὶ γενήσεται ἡ ἐλαία πολυφόρος καὶ καλλιέλαιος Γεωπ. 9. 8., 9. 10, 6.

καλλιέπεια, ἡ, καλλιλογία, Ἀθαν. II. 952C, Γρηγ. Νύσ. τ. 2. σ. 384D, Εὐστ. Πονημάτ. 318, 80. — Καθ' Ἡσύχ. «καλλιέπεια· καλλιλεξία».

καλλιεπέομαι, μετὰ κεκαλλιεπημένων φράσεων περιαυτολογῶ ἢ μεγαλορρημονῶ, κ. ὡς .. εἰκότως ἄρχομεν Θουκ. 6. 83· εἰ δοῦλος καλλιεποῖτο, μετεχειρίζετο γλαφυράν, κεκαλλιεπημένην φράσιν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 3· ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν, ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας καλλιεποῦνται, μεταχειρίζονται μετὰ καλλιεπείας ὅπως ἀποδείξωσί τι, Πλάτ. Ἵππαρχ. 225C.— Παθ., λόγοι κεκαλλιεπημένοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 17B, πρβλ. Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. ἐν τῷ προλόγῳ.

καλλιεπής, **ές**, γλαφυρῶς ὁμιλῶν ἢ γράφων, εὐφραδής, εὐρήμων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 49 (ἐπὶ τοῦ Ἀγάθωνος), 60, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 18, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔρημον**.

καλλιεργέω, ἀπεργάζομαί τι καλῶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8802, καὶ τὴν μίαν τοῦ παντὸς σύμπνοιαν καὶ ἁρμονίαν καλλιεργοῦσα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. Ἀρεσπαγ.— **καλλιέργημα**, τό, καὶ **καλλιεργία**, ἡ, ὡραία ἐργασία, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 31, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 398.

καλλίεργος, **ον**, καλῶς εἰργασμένος, Πλάτ. παρὰ Φίλωνι 2. 490, 610.

καλλῐερέω, Ἰων. **καλλιρέω**, (Διονδ. περὶ Διαλ. Ἡροδ. XXXVII) πρκμ. **κεκαλλιέρηκα**, ἴδε Ξεν. Κύρ. 6. 4, 12· (ἱερόν). Ἔχω εὐνοϊκὰ σημεῖα ἔν τινι θυσίᾳ, λαμβάνω καλοὺς οἰωνοὺς ἐπί τινι ἐπιχειρήσει, Λατιν. litare, perlitare, ἐπὶ προσώπου, κἂν καλλιερῆτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 4, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 4, 12, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρόδ. 6. 82, Ἰσοκρ. 308A, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 22, κτλ.· παρ' Ἡροδ. 7. 113, ἐς τὸν (ὀλ. ποταμὸν) .. ἐκαλλιρέοντο σφάζοντες ἵππους,—τὸ ἐς τὸν συναπτέον τῷ σφάζοντες. **2)** μετ' αἰτ., θυσιάζω μετὰ καλῶν οἰωνῶν, ταῖς Νύμφαις τὸν ἀμνὸν Θεόκρ. 5. 148· καλλιερεῖν βοῦν Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 21 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Saupp. κοινῶς: καὶ ἀλλ' ἱερεῖα)· ἑαυτὸν Πλουτ. Ἀλέξ. 69· ἀπολ., κ. τοῖς θεοῖς Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 1, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 791A·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Πλ. 1181.— Παθ., ἐὰν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ» 1. 8.

II. ἐπὶ αὐτῆς τῆς θυσίας, παρέχω καλοὺς οἰωνούς, εἶμαι εὐοίωνος, καλλιρησάντων τῶν ἱρῶν (οὕτως ὁ Λίβιος, litato, perlitato) Ἡρόδ. 9. 19· καλλιρήσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο [τὰ ἱρά], αἱ θυσίαι δὲν παρεῖχον καλοὺς οἰωνούς, ἦσαν ἐπιμόνως δυσοίωνοι, ὁ αὐτ. 7. 134· ὥς σφι ἐκαλλιέρεε [τὰ ἱρά], τὸ πρόσω ἐπορεύοντο ὁ αὐτ. 9. 19· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐκαλλιέρεε [τοῖσι Πέρσησι] ὥστε μάχεσθαι αὐτόθι 38· οὐδαμῶς ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν μιν ὁ αὐτ. 6. 76· κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τοῦτο ἔχει ἐν 9. 39, καλὰ ἐγίνετο τὰ ἱρά· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 17.— Καθ' Ἡσύχ.: καλλιερεῖν· θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν (καλῶς τοῖς ἱεροῖς χρήσασθαι)».— Κατὰ Σουίδ. «Ἕλληνες δὲ τότε καλλιερεῖν νομίζουσιν ὅταν δαίμονί τινι θύσαντες αἰσίων ἐπιτύχωσι σημείων ἐν τῷ ἥπατι τοῦ ἱερείου».

καλλιέρημα, τό, εὐοίωνος θυσία, «θυσία εὐπρόσδεκτος» Ἡσύχ.· — προσέτι **καλλιέρησις**, **εως**, ἡ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I. 55.

καλλιζῦγής, **ές**, καλῶς ἐζευγμένος, Εὐρ. Ἀνδρ. 278.

καλλιζωνος, ὁ, ἡ, ὁ καλὴν φορῶν ζώνην, γυναῖκες Ἰλ. Η. 139, Ω. 698, Ὀδ. Ψ. 147· κ. Ἥρα Βακχυλ. V. 87.

καλλίης = καλλίας, πίθηκος, ὅκως τις καλλίης κάτω κύπτων Ἡρώνδ. III. 41.

καλλιθέμεθλος, **ον**, ἔχων καλὰ θεμέλια, Μουσαῖος 71.

καλλίθριξ, **τρῖχος**, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς τρίχας ἢ ὡραίαν χαίτην, καλλίτριχας Ἵππους Ἰλ. Ε. 323, Ὀδ. Γ. 475, κτλ.· ἐπὶ προβάτων, ἔχων ὡραῖον ἔριον, καλλίτριχα μῆλα νομεύων Ὀδ. I. 336, πρβλ. 469.

καλλιθῦτέω, = καλλιερέω, καλλιθυτῶν κάπρον ὀρεινόμον Ἀνθ. Π. 6. 240.

καλλίθῦτος, **ον**, ὁ εὐοιώνως θυσιασθείς, αἶγες Ἑλλ. Ἐπιγρ. 872.

καλλικαρπέω, φέρω καλὸν καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 2, Γεωπον. 3. 3, 6.

καλλικαρπία, ἡ, ὡραιότης καρποῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 4, 1.

καλλίκαρπος, **ον**, ἔχων ὡραῖον καρπόν, πλούσιος εἰς ὡραίους καρπούς, ἀγλαόκαρπος, τῆς καλλικάρπου Σικελίας Αἰσχύλ. Πρ. 369, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 464· Συγκρ. **-ότερος** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 1· Ὑπερθ. **-ότατος** τόπος Πολύβ. 5. 19, 2. **2)** ἐπὶ δένδρων, μῖλαξ Εὐρ. Βάκχ. 108, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10.

καλλικέλᾰδος, **ον**, καλῶς, ὡραῖα ἠχῶν, «εὔφωνος» Σουίδ.

καλλικέρα, **ας**, ἡ, ἔχουσα καλὰ κέρατα, θηλ. τοῦ ἑπομ., καλλικέραν δάμαλιν Βακχυλ. 18, 24 (ἔκδ. Blass), πρβλ. **ὀφικέραν** αὐτόθι 15. 22.

καλλίκερως, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ κέρατα, Ἀνθ. Π. 7. 744., 9. 603.

II. = **αἰγόκερως**, Γαλην. τ. 13. 355.

καλλίκλᾰδος, **ον**, καλοὺς ἔχων κλάδους, Κ. Μανασσ. Χρον. 106, 129.

καλλίκοκκος, **ον**, ἔχων ὡραίους κόκκους, ῥόα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 2.

Καλλικολώνη, ἡ, (ὡραῖος λόφος), τόπος πλησίον τῆς Τροίας ἐπὶ τοῦ Σιμόεντος, Ἰλ. Υ. 53, 151·— ὡς ἐπίθ., **καλλικόλωνος** λόφος Δημήτρ. Σκήψιος παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Υ. 53.

καλλικόμας, ὁ, καλλίτριχος, καλλικόμαν πλόκαμον Εὐρ. Ι. Α. 1080.

καλλίκομος, **ον**, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίαν κόμην, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ Ι. 449, Ὀδ. Ο. 58, Πινδ. Π. 9. 184· Ὧραι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 75, πρβλ. Θ. 915· Χάριτες Ἀριστοφ. Εἰρ. 798:— ἐπὶ δένδρων, ἔχων ὡραῖα φύλλα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 88.

καλλικοτταβέω, = καλῶς κοτταβίζω, Σοφ. Ἀποσπ. 482.

καλλίκρεας, γεν. **κρέως**, τό, = **πάγκρεας**, καλλίκρεας, ὅπερ ἔνιοι πάγκρεας ὀνομάζουσι Γαλην. τ. 2. 781, Θεοφ. Πρωτοσπ. σ 8, πρβλ. **μεσεντέριον**.

καλλικρήδεμνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὸν κρήδεμνον, ὡραῖον κάλυμμα κεφαλῆς, ἄλοχος Ὀδ. Δ. 623.

καλλίκρηνος, Δωρ. **-κρᾶνος**, **ον**, ἔχων καλὴν κρήνην, Πινδ. Ἀποσπ. 211.

καλλίκρουνος, **ον**, = τῷ προηγ., καλλίκρουνος Δίρκη Νικήτ. Χρον. 3. 1.

καλλίκτιτος, **ον**, καλῶς ᾠκοδομημένος, «καλοκτισμένος», Νόνν. Δ. 26. 85.

καλλιλαμπέτης, **ου**, ὁ, ὁ καλῶς λάμπων, Ἥλιος Ἀνακρ. 25.

καλλιλεκτέω, ὁμιλῶ κομψῶς, γλαφυρῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 55, Διογ. Λ. 5. 66.

καλλιλεξία, ἡ, καλλιέπεια, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. 306, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Θεσμ. 383, Ἡσύχ. ἐν λ. **καλλιέπεια**.

καλλιλογέω, λέγω, ἐκφράζω τι γλαφυρῶς, μὲ κομψὰς φράσεις, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 3 (ἐν τῷ Παθ.)·— μεταχειρίζομαι φράσεις ὡραίας πρὸς κάλυψιν κακοῦ πράγματος, καλλιλογεῖτε καὶ εἰρωνεύεσθε. ὦ Μινύκιε, ὄνομα καλὸν ἔργῳ περιθέντες ἀνοσίῳ ὁ αὐτ. 8. 32.— Μέσ., Λουκ. Τόξ. 35.

καλλιλογία, γλαφυρότης ὕφους, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 16.

καλλιμάρτυς, **υρος**, ὁ, ὁ καλῶς καὶ γενναίως μαρτυρήσας, Μωκίου τοῦ καλλιμάρτυρος Νικήτ. Χρον. σ. 379C, κλ., Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 186.

καλλίμασθος, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα καλοὺς μαστούς, Ἰω. Μαλάλ. 101, 17.— **καλλίμαστος**, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 506.

καλλίμᾰχος, **ον**, ὁ καλῶς καὶ γενναίως μαχόμενος, Λιβάν. 1. 616.

καλλίμηρος, **ον**, ἔχων καλοὺς μηρούς, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 992.

καλλίμορφος, **ον**, καλῶς ἐσχηματισμένος, δέμας Εὐρ. Ἀνδρ. 1155· χερὸς τέκνων ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 925· ὁ καλὸς τὴν μορφήν, τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῶς Ἀντιφάνης ἐν «Ὁμοπατρίοις» 1. 5.

κάλλῐμος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **καλός**, ὥρα Ὀδ. Δ. 130, Θ. 439· οὖρος Λ. 640· χρόα, ὅπα κάλλιμον Λ. 529, Μ. 192.

καλλίνᾰος, **ον**, ὁ καλῶς ῥέων, καλλίρροος, Κηφισὸς Εὐρ. Μηδ. 835, πρβλ. Ἄλκ. 589.

καλλίνῑκος, **ον**, (νίκη), ἐνδόξως νικήσας, ἐνδόξως θριαμβεύων, Ἀρχίλ. 106, κτλ.· κῦδος καλ., ἡ δόξα λαμπρᾶς νίκης, Πινδ. Ι. 1. 13, πρβλ. 5 (4). 68· καλλίνικος ἄρμασι ὁ αὐτ. Π. 1. 60· μετὰ γεν., τῶν ἐχθρῶν, κατὰ τῶν ἐχθρῶν, Εὐρ. Μηδ. 765, πρβλ. Πλάτ. Ἄλκ. 2. 151C· — ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀρχίλ. ἔνθ' ἀνωτέρω, Συλλ. Ἐπιγρ. 2385· τοῦ Ἀπόλλωνος, Müller Archäol. d. Kunst § 361· Σελεύκου τοῦ Β', Πολύβ. 2. 71, 4, Στράβ. 750, κτλ.· ἐπὶ ἄλλων βασιλέων, Mionnet 4, σ. 456· περὶ τῶν χριστιανικῶν μαρτύρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 8625, κ. ἀλλ. **II.** κοσμῶν ἢ ἐξυψῶν τὴν νίκην, μέλος, ὕμνος Πινδ. Π. 5. 143, Ν. 4. 26· ᾠδή, μοῦσα Εὐρ. ἐν Ἡλ. 865, ἐν Φοιν. 1728· στέφανος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 12· — τὸ καλλίνικον, ἡ δόξα τῆς νίκης, Πινδ. Ν. 3. 31· οὕτω, καλλίνικος (ἐξυπακ. ὕμνος) ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 3· καλλίνικον ᾄσεται Εὐρ. Μηδ. 45· τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 180· ὡσαύτως, τὰν Ἡρακλέους καλ. [ᾠδὴν] ἀείδω αὐτόθι 681· πρβλ. **τήνελλα**. **II.** τὸ καλλίνικον, μέλος τι πρὸς αὐλόν, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλίνικος· ὄνομα κύριον. καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ. ἢ νικητής».

καλλιοινέα, ἡ, καλὴ ποιότης οἴνου, Γεωπ. 6. 3, πρβλ. 5. 2. 19.

κάλλιον, οὐδέτ. τοῦ **καλλέων**, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **καλός** Γ.

Καλλιόπη, ἡ, (ἐκ τοῦ ὄψ, ἡ καλὴν ἔχουσα φωνὴν) ἡ πρώτη τῶν Μουσῶν κατὰ Ἀπολλόδωρον, πρώτην Καλλιόπην, εἶτα Κλειώ